

היחידה. משמאל היה כתוב: "סני נני, אוקטובר 1973" — זכר לניי צחון שהחזיר לצבא המצרי את גאווותו. מימין היה כתוב: "פלמי סני, 1948".

כך, לקול מנגינת התיזמורת הצבאית המצרית, הצדיע ראשי-הממשלה לעניין הי פלסטיני, מבלי לדעת זאת.

כל הנוכחים הערביים שמו לב לכך, אך שתקו. עורך אחד העיתונים החשובים בקאי היר, שפגשתיו באותו ערב בסעודה הממית לכתית בארמון קובה, אמר לי שהתמונה תפורסם למחרת היום בעיתונו. אך כשי פתחתי בבוקר את הגיליון, היתה שם רק תמונה קטנה, ואי-אפשר היה להבחין בה את הכתובת.

כי באותו ערב, בעת הסעודה, השתנו הרבה מאד דברים.

יום =

חודש נפט

כ אשר נחת מטושו של מנחם בגין בנמלי-התעופה, הוא היה אדם בלתי פופולרי מאד במצריים.

"אני רוצה בשלום, אבל כאשר האיש הזה יהיה בקאהיר, אפתגר בביתי", אמר אישי-עסקים קאהירי. נראה שגם מוצטפה חליל, ראשי-הממשלה, הרגיש כך. הוא נשאר בבית בכל עת הביקור.

נדמה כאילו הפך מנחם בגין מעין שעייר

על במת ההיסטוריה

במזג-אוויר של 46 מעלות ורוח חמסנית לזהטת, מטפס מנחם כשהוא לבוש חליפה וענוב עניבה, לזהטת, מטפס מנחם

בגין קלילות על האבנים הגדולות של הפיראמידה, כשלפניו מדריכים מצריים ומאחוריו (שני) אליהו בן-אלישר, בעוד שכל מלווי והעיתונאים הותשו מן המאמץ, לא הראה בגין סימני עייפות.

רק אז נמסר כי ביקור בגין יארך יומיים. הרושם הברור שעלה מתוך הסיפור: תמורת חודשיים של נפט, קנה בגין יומיים בקאהיר. יום של ביקור תמורת חודש של נפט.

פינג-פונג

בארמון פארוק

השאלה הנשאלת היא, כמובן: האם זה היה שווה? תרתי משמע: האם היה שווה מבחינה תועלתית לקנות ביקור תמורת נפט, והאם היה שווה מבחינה מדינית לכפות ביקור בשעה זו על מצריים?

העיתוי נראה לצמרת המצרית כגרוע ביותר. כי הוא בא בדיוק עם ראשית הפעלתן של הסנקציות הערביות נגד קאי

(המשך בעמוד 42)

בנסזיה ומציאות

המסוק שהוביל את בגין לאיזור הפיראמידות העלה ענן אדיר וסמך של חול מידברי לוהט, שהבריח את כל המלווים.

מילבד הצלמים, כאשר התפזר החול, נתגלה מנחם בגין עומד וחזה בפנסיה של רוכבי סוסים מן האורווה המפורסמת הסמוכה. לאחר מכן הסתערו עליו הצלמים, והחביאו אותו מעיני הבריות.

לעזאול. השינאה לישראל, ששררה בימי המלחמה הממושכת, פגה. הדיעות הקדוריות כלפי העם הישראלי נעלמו. אך נדמה כאילו הן הועברו אל מנחם בגין האיש. מה גרם לכך? דברי בגין צרמו את אוזני המצרים שוב ושוב. ברוב המיקרים לא עשה זאת ככוונה, אלא מתוך אידיעה מוחלטת של הנשמה המצרית ורגישויותיה. הדיבורים החוזרים על כך שהיהודים בנו את הפיראמידות, ההצהרה כי היום שבו כבשו הצנחנים את ירושלים המיורחית היה יום מאושר יותר מאשר יום חתימת השלום, דבריהתבו על הפלסטינים — כל אלה הרגיוו את המצרים יותר ויותר. ביום בואו של בגין הקדיש העיתון

המצרי בשפה האנגלית, אגייפשו גאזט, את מאמרו הראשי להתבטאויות אלה, תוך הערת עוקצניות מאד על חשבוננו של בגין. לא שכחו להזכיר כי הוא טרוריסט לשעבר, וכי הפלסטינים הם צאצאי תושבי-הארץ הקדומים, ואין זכותם נופלת מזו של הישראליים. ערב הביקור הצטננה האווירה עוד יותר, מפני שבמצריים פשטה הדיעה כי בגין כפה את עצמו. הוא הכריח את הנשיא אל-סאדאת להזמין, כגמול על ביקורו של אל-סאדאת בירושלים. הנשיא המצרי, הא- יכול היה לסרב. השבועון אוקטובר אף פירסם תיאור

מפורט. לדבריו, כאשר נפגש בגין עם אל-סאדאת בווינגטון, בשגרירות המצריית, התנהל ביניהם ויכוח חריף, בקול גבוה, מאחרי דלת פתוחה. אחרי שיחה זו, יצאו השניים. העיתונאים שאלו אם בגין יבקר במצריים. אל-סאדאת לא ענה, ובמקומו השיב בגין עצמו: כן, הביקור יתקיים ביום ב' הקרוב. כאשר פנו העיתונאים אלא אל-סאדאת ושאלו כמה זמן יארך הביקור, התעלם הלה מן השאלה ב-שתיקה קרה כשיש". כעבור שעה נמסר כי מנחם בגין טילפן לנשיא המצרי, "כפי שנקבע", והודיע כי צה"ל ייסוג מבארות-הנפט בתום שיבעה חודשים, במקום התישעה שנקבעו בהסכם.

השבא של קאהיר מריע לי מנחם בגין, בדרכו לפתילה בבית-הכנסת הגדול במרכז העיר.